

El major espectacle del món

La meteorologia hi ha acompanyat: els incendis han posat el cel de color gat siamès (la intempèrie que va plastificar Joaquim Sorolla ha quedat obsoleta, però les nits, com un apèndix del programa festiu, tenen una ferida lluminosa en la femoral i fan les delícies del turista). Es el major espectacle del món. De fet, no hi havia a València una Fira de Juliol com aquesta (la que ha organitzat Lizondo amb el beneplàcit de l'autoritat del PP i el patrocini retroactiu del PSOE).

Després del festival lingüístic, del Palau i la Mostra de Cinema, el consistori ha tingut la feliç idea de tancar el programa de fira i festes amb un pacte: la creació del "Consejo de Cultura de la Ciudad de Valencia", organisme assessor que aportarà, desinteressadament, savieses i que, segons avisen, canviarà per complet el paisatge cultural de la ciutat. Forment part de l'invent Manuel Broseta, que ha ressuscitat expressament per a l'ocasió; Amadeu Fabregat, que treballa per a UV i cobra del PSOE; Xavier Casp, poeta més conegut pel seu autoodi que per la seua obra; Damià Mollà (*¿Y tú de quién eres?*, que cantaven No me pises que llevo chanclas); Manuel Angel Conejero, que va descobrir el català a través de Shakespeare; Santiago Grisolia, *es xopà hasta el genoma*; Vicente Vilar, un teòleg expert en encreuats; i Eduar-

do Primo Yúfera, que com el seu nom indica és home mediambiental.

Més que un consell assessor, aquesta acumulació de sabers i pluralitat és una antologia, el candial de la nostra societat. Encara que s'han deixat fora Joan Monleon i Vicenta Lloris (la presidenta del Mercat Central), el conjunt pot donar a la festa el nivell exigít.

La rutina (la inèrcia cultural socialista) s'ha transformat en carnaval (la recessió cultural cap al monleonisme).

Setembre pinta negre i tempta a la resignificació civil. De moment, el PSOE té per davant un llarg i càlid estiu. L'enigma és saber si plantarà cara als esdeveniments o, pel contrari, envairà els postulats de Lizondo amb més èmfasi. Tot és possible en aquesta tómbola. I sempre toca. Toca un *pito*, toca una pilota.

Miquel Alberola

Lady Sara

La nit del 23 de juliol, un dimarts, una sobrecàrrega dels generadors va deixar sense llum tota l'illa de Mallorca. Més de sis hores a les fosques, amb una despistada població estrangera instal·lada per tot arreu, feien preveure situacions apocalíptiques. Però Mallorca no és Nova York, la calma es va imposar i l'accident ha quedat com una lleu anècdota que no va acabar de trencar la normalitat. O només una mica.

A l'hora fatídica, a la casa de Sara Montiel, que domina la badia de Palma, s'hi havien congregat familiars, amics i periodistes. El dimarts és el dia del cicle *Ésa mujer*, dedicat a l'anfitriona, i aquella setmana tocava *Yuma*, el film preferit de l'estrella. Tots eren al voltant del televisor i quan només portaven uns minuts de Sara en el tòrrid oest es va produir l'apagament general. Desolats, no van poder gaudir dels comentaris en calent sobre els records nostàlgics o les frases àcides sobre els seus *partenaires* masculins de l'època. Van haver d'esperar a la matinada, que la llum fos.

Però, tot i el mal presagi de l'accident lumínic, aquest any no li faltaran focus a Sara Montiel. El cicle televisiu té una audiència considerable que confirma que les espanyolades de la Sara eren un gènere popular consistent i que el seu paper de dona que estima sense límits, sacrificada, abandonada, que triomfa artísticament sense voler-ho té una morbositat entre tràgica i

sarcàstica d'inne-gable atractiu.

Per si fos poc, la Sara es declara especialment feliç per haver estat nominada com a propera Lady Espa-

nya. Es aquesta una paròdia de títol nobiliari a la qual ben segur que li sabrà traure molt més partit que les seves predecessores, tan variades com una actriu tràgica, una relacions públiques d'un magatzem, una aristòcrata calcadeta a l'Ana Mariscal de *La violetera* i una *starlette* que al mateix film feia un paper menys que episòdic. La Sara s'ho prendrà molt més seriosament, és a dir, amb humor, perquè ella és, per excel·lència, la plebea digna que sempre ha estat prop de la cort. A *La violetera* li ensenyaven a comportar-se a palau, i ella no en tenia prou a fer la reverència, sinó que hi afegia "senyora duquesa...", excedint-se. Gràcies a aquesta pràctica, Sara Montiel ha estat autora de les més sonades reverències del país, com aquella d'inacabable que va destinar a Carmen Polo, que presidia des de la llotja un d'aquells festivals nadalencs de beneficiència que tant li agradava organitzar.

Per l'història, dedicació, capacitat i mèrits, la primera estrella del país té tot el dret d'assistir a les festes i ser tractada amb tota la cerimònia:

—Senyora marquesa...

—Lady Sara...

Encara que només sigui per un any.

Jordi Balló

